

Mérges Buddha

Der zornige Buddha – német, 2016.
Rendezte: **Stefan Ludwig**. Írta és kép: **Thomas Beckman** és **Stefan Ludwig**.
Zene: **Martina Eisenreich**. Gyártó: **Metafilm / Tellux Film**. Forgalmazó: **magyarhangya**. 98 perc.

Általában nem a jól működő, önkritikára és önvizsgálatra hajlandó országokkal fordul elő, hogy legégetőbb társadalmi problémáik iránt a külföldi dokumentumfilmek nagyobb érdeklődést tanúsítanak, mint a hazaiak. Ha mint jelenség nem is túl biztató, hogy a holland gyártású *Érpatak Modell* után most egy német rendezőnek kellett osztrák és német pénzből a Sajókazán működő Dr. Ámbédkar Gimnázium történetét elmesélnie, a külső perspektíva számunkra kétségkívül hasznos és tanulságos is lehet.

Stefan Ludwig rendezőt nem befolyásolták a magyar közéleti csatározások, a politikai korrektség elvárása sem kötötte gúzsba, viszont – az előítéletekre és a félelmekre apelláló bulvár kameráival szemben – nem csak a gettó széléig merészkedett el. Több

mint három éven át forgatott a sajkócazi romatelepen és a település buddhista iskolájában, folyamatosan nyomon követve 3-4 tanuló sorsát, illetve az intézmény egyik alapítójának és tanárának, Orsós Jánosnak a mindennapjait. Sikerült elérnie, hogy a szereplők megnyíljanak neki – kívülálló volta ebben is segítségére lehetett –, de az elkapott életképek, a hiányos fogsorok, a nyomor díszletei legalább ennyire beszélgetések.

Ludwig természetesen szimpatizál az indiai minta alapján megvalósított, a kitörés lehetőségét hangsúlyozó oktatási modellel, de van annyira elfogulatlan szemlélő, hogy a projekt buktatóit is bemutassa. A valódi főszereplő, Orsós János maga sem biztos benne, hogy jó úton járnak, kétségeinek hangot is ad, és bár a kissé kimódolt indiai epilógusban visszanyeri a munkájába vetett hitét, aligha lehet olyan benyomásunk, hogy propagandafilmet néznénk. A hurraóptimista hangvétel nem is állna jól egy olyan filmnek, amelyben a főszereplők egy része feladja az

álmaikat, a másik fele pedig csak óvatos részsikereket könyvelhet el. Legalább kétszáz évre van szükség, hogy valódi változások történjenek, mondja Orsós egy ponton, és a *Mérges Buddhát* nézve nehéz lenne vitába szállni vele.

BASKI SÁNDOR

24 hét

24 Wochen – német, 2016. Rendezte: **Anne Zohra Berrached**. Írta: **Carl Gerber** és **Anne Zohra Berrached**. Kép: **Friede Clausz**. Zene: **Jasmin Reuter**. Szereplők: **Julia Jentsch** (Astrid), **Bjarne Mädel** (Markus), **Johanna Gastdorf** (Beate), **Emilia Pieske** (Nele). Gyártó: **Zero One Film / ZDF**. Forgalmazó: **Cirko Film Kft.** *Feliratos*. 102 perc.

Most már biztos: Anne Zohra Berrached egzotikus csengetésű neve a feminista filmek listájára tartozik. Persze igazság szerint ez az első filmje után sem volt annyira kétséges, hiszen a *Két anya* drámája heveny együttérzéssel és szolid rendszerkritikával mesélt egy leszbikus pár gyermekvállalásának kálváriájáról. De a *24 hét* már ízig-vérig társadalomtudatos nő szerzőként definiálja törekvő rendezőjét: az idei Berlinale egyetlen hazai versenyfilmje egy erős asszonyról szól, akinek saját testéről, családjáról és életéről-haláláról kell visszavonhatatlan döntést hoznia, méghozzá a barátok, családtagok és rajongók tekintetének kereszttüzeiben.

Az ismert *stand-up* komikus, Astrid Lorenz ugyanis egy nap azzal szembesül, hogy a hasában hordott második gyermeke Down-kórban szenved – a német állam viszont egészen a terhesség végéig biztosítja számára az abortusz lehetőségét. Berrached pedig mindent bevet annak érdekében, hogy az ekként előálló dilemmát (kevesebbet ér egy Down-kóros élete? gyilkosság-e a kései abortusz?) egyre inkább kiélezze a játékidő során: rémült bejárónőt, bizonytalan rokonokat, megannyi kételyt, sőt egy további betegséget állít szembe egy megejtően szeretetteljes házastársi viszonyal, miközben a lendületes cselek-

ményt az anyaméhben úszkáló magzat életigenlő képeivel központosza. A meglepően kegyetlen fináléval pedig úgy tud érvelni a humanista álláspont mellett, hogy ugyanazzal a mozdulattal az anya szuverenitását is lelkesen elismeri. A 24 hét példászerű elkötelezettséggel és jelentékeny drámai erővel dolgoz föl egy neuralgikus társadalmi problémát, de minden kézikamerás közvetlenség és valóságsgazú amatőr szereplő dacára is csak ritkán tud valódi életet lehelni a sztoriba: Jentsch és Bjarne Mädel eleven házaspárja mellett számos klisékaraktert és keresett-kiagyalt álkonfliktust vezet elének a cselekmény – valamint néhány kínosan rossz dumát a fellépések szcénái alatt.

NAGY V. GERGŐ

Bridget Jones babát vár

Bridget Jones's Baby – brit-amerikai, 2016. Rendezte: Sharon Maguire. Írta: Helen Fielding, Dan Mazer és Emma Thompson. Kép: Andrew Dunn. Zene: Vívék Maddala. Szereplők: Renée Zellweger (Bridget), Colin Firth (Darcy), Patrick Dempsey (Jack), Gemma Jones (Pamela), Emma Thompson (Dr. Rawling). Gyártó: Working Title / Miramax. Forgalmazó: UIP-Duna Film. Szinkronizált. 123 perc.

A harmadik részéhez érkezett Bridget Jones-filmszéria központi kérdése távolról sem párkapcsolati vagy szingli-életviteli természetű, sokkal érdekesebb, vajon hogyan érvényesülhet az álomgyári folytatások evolúciós törvénye („ismételd az összes bevált motívumot, csak fokozd őket”) a franchise-gyártással alig kompatibilis romkom műfajánál. E téren Helen Fielding hősnője úttörő szerepet tölt be (még a *Szex és New York* ikonjai sem jutottak idáig nagyjátékfilmben, pedig négyen vannak), hiszen az életre szóló Nagy Ő megtalálása szigorúan lezárt és egyszer érvényes narratíva – erősen kontraproduktív minden részben új pasira húzni a frakkját, akárcsak szakításokkal és válásokkal tarkított héjánaszra váltani az összeszerelmese- és kétségtelenül romantikusabb meséjét. A tíz évvel ezelőtti folytatás az utóbbira tett értékelhetetlen kísérletet, húsz percnél újabb elő-rángatott konfliktussal (csinos titkárnő, régi rivális, thaiföldi börtön), az idei opusz inkább egyfajta *rebootra* szavaz és új-fent felmondja az alapfilmet, ugyanazon az alapkonfliktuson és epizódokon át eljuttatva immár 43 éves szinglijét jó

őreg Darcy-jához, a reményteli befejezést jelentő esküvővel és gyermekáldással.

Akik pedig a *Star Wars*-féle „Még Nagyobb Halálcsillagot” is elvárják a zsánertől, kapnak Hugh Grant léha playboya helyett egy világhírű milliárdos szerelemguru szexisten-csábítót, egy totálisan értelmetlenül a fináléig fenntartott apasági kétely pluszkonfliktusát, az eddig csak háztáji konzervatív édesanya politikai szerepvállalását és nagyon nem egyenlőségjelet a faszizmusban véli megtalálni. Míg Fielding harmadik regénye (*Bolondulásig*) bátran haladt hősnője korával és újfajta problémákkal állította szembe, a két és feledik résznek tekinthető *Babavárás* reménytelenül próbálja a 30-as évek szinglifénykorának borostyánjába zárni, beleprésselve a régi jelmezekbe, újrájátszatva vele a régi gegeket (otthoni karaokétól dagonyázáson át az obligát szónok-fiascoig) – a végeredmény nem több annál a bizonyos skandináv összerakható bútordarabnál, ami minden harmadik randi kötelező kelléke és ígérjen bármit a borítója, pont olyan etetőszék lesz belőle, mint az előző pasikkal.

VARRÓ ATTILA

Halártalan szerelem

Enas allos Kosmos – görög, 2016. Rendezte és írta: Christopher Papakaliatis. Kép: Yannis Drakoularakos. Zene: Kostas Christides. Szereplők: J.K. Simmons (Sebastian), Christopher Papakaliatis (Giorgos), Osvárt Andrea (Elise), Maria Kavoyianni (Maria), Minas Hatzisavvas (Antonis). Gyártó: Plus Productions. Forgalmazó: A Company Hungary. Feliratos. 120 perc.

Az athéni származású Christopher Papakaliatis huszonöt éve dolgozik nagy sikerrel görög televíziós produkciókban, eddigi két nagyjátékfilmjét pedig forgatókönyvíróként, rendezőként és főszereplőként is jegyzi. Korábbi tévés munkái között is gyakori a több szálon futó, majd azokat összefonó dramaturgiai séma, melyet a mozifilmek is követnek, téma-választása pedig erőteljesen szerzői indíttatású: a több nézőpontból elmesélt történetek fő motívuma a görög gazdasági válság és a szerelem mindent elsöprő ereje.

Gyártási szempontból előrelépés Papakaliatis pályáján, hogy a mostani, hazájában igazi kasszasikernek számító *Halártalan szerelem* már nemzetközi szereposztással készült, felbukkan benne Osvárt Andrea és a *Whiplash*-ért 2015-ben Oscar-

díjjal kitüntetett J. K. Simmons is. A filmet minden színészi teljesítmény ellenére túlterheli a vegytiszta hatásadászat és a bőszejt mediterrán gesztusok, az egyes történet-szálak egyszerűségében pedig nem a nagyszerűség, inkább a naivitás tűnik szembe.

Egy család, három nemzet, három szerelmi történet – mindegyikben görög találkozik a világ más-más pontjáról érkező külföldivel, a kötelékek széthullnak és helyettük újak keletkeznek, ki elhagyja az országot, ki az állását veszíti el, ki a férjét. A legnagyobb meglepetés az idős szerelmes pár szupermarketbeli epizódja, a film erőteljesen melodramái egészében ez az abszurdba hajló, komikus szál ugyanis vagy a színészek trollkodásának eredménye, vagy egyszerű stiláris baklövés. De a szerelem univerzális, az új esély felemelő, még ha minden második embert már ki is rúgtak, és csak a jóra való német nyugdíjasoknak telik koktélpáradosokra és parmezánra. A *Határtalan szerelem* igazán nagy, átütő erejű film kíván lenni, és leginkább talán ez az erőfeszítés a hibája.

KOVÁCS KATA

Titkok és vallomások

Le confessioni – olasz-francia, 2016. Rendezte és írta: **Roberto Andò**. Kép: **Maurizio Calvesi**. Zene: **Nicola Piovani**. Szereplők: **Toni Servillo** (Salus), **Connie Nielsen** (Claire), **Moritz Bleibtreu** (Klein), **Daniel Auteuil** (Roché). Gyártó: **Bibi FilmTV / RAI Cinema / Barbary Films**. Forgalmazó: **Cinenouvo Kft.** *Feliratos*. 108 perc.

A hasonlóságok a *Viva la Libertà - Éljen a szabadság!* és a *Titkok és vallomások* között nem merülnek ki az író-rendező **Roberto Andò** és **Toni Servillo**, a nagy szépséggel befutott színész-főszereplő személyében. Ezúttal is egy külön kiválóhoz változást egy közösség életébe: míg előző munkájukban az olasz

ellenzéki párt felszívódott vezetőjét kellett titokban lecserélni annak bolond iker-testvére, ezúttal egy szerzetes jelenik meg egy befolyásos személyekből álló, összeesküvésekkel rendszeresen gyanúsított társaság csúcstalálkozóján, az IMF-vezér meghívására. A korábbi film egy magas rangú politikus, az új pedig a Valutaalap fejének megváltástörténete, ezúttal **Agatha Christie**-t idéző kamara-krimibe csomagolva. Nem véletlen, hogy a *Meggyőnom* című Hitchcock-thrillert emlegetik benne: az IMF-fejes győn a papnak a találkozó előestéjén, majd reggel holtan találják, és vendégét gyanúsítják, mivel a hulla fején talált zacskó az ő tulajdona – és ahogy az ellenzék vezetőjének önkéntes száműzetése is keresztülhúzta a pártvezetés számításait, úgy a Valutaalap igazgatójának pálfordulása is szabotálja a csoport terveit.

A filmet ellipszis-dramaturgia és flashback-szerkezet működteti: az igazgató vallomását visszaemlékezésekben csepegtetik, csak a végén adva meg a kulcsfontosságú információmorszát. Narratív trükkök ide vagy oda, az alkotók előző filmjével ellentétben a *Titkok és vallomások* mindenben kiszolgálja a legszélesebb közönség elvárásait és előítéleteit. A csoport tagjai még a mindennapi rutinjukhoz

képezt is gonosz összeesküvést szőnek, egyikük pedig egy őszinte pillanatában egy mondaton belül hasonlítja a bankokat a maffiához és a titkos társaságokhoz. Csak azt nehéz eldönteni, kinek jutottak kínosabb szövegek, a hitvány papnak („Isten figyelmét semmi nem kerüli el”) vagy a cinikus IMF-vezérnek („a demokrácia hazugság”).

CISGER ÁDÁM

Sully – Csoda a Hudson folyón

Sully – amerikai, 2016. Rendezte: **Clint Eastwood**. Írta: **Todd Komarnicki**. Kép: **Tom Stern**. Zene: **Christian Jacob**. Szereplők: **Tom Hanks** (Chesley 'Sully' Sullenberger), **Aaron Eckhart** (Jeff Skiles), **Laura Linney** (Lorraine), **Sam Huntington**

(**Jeff Kolodjay**). Gyártó: **FilmNation Entertainment / Malpaso Production / Village Roadshow Pictures / RatPac**. Forgalmazó: **InterCom**. *Feliratos*. 96 perc.

A színész **Clint Eastwood** *Gran Torino* című bűndrámájával elbúcsúzott a nagyvásznótól, rendezőként viszont nem hajlandó letenni a lantot. Túl a nyolcvanon Eastwood testileg-lelkileg még mindig fitt, ám sajnos kései filmjei betegeskednek, így a legutóbbi *Amerikai mesterlövész* is, melyet bár tisztességesen levelezényelt a fakó lovas, de a színész-rendező legjobb munkáival (*Nincs bocsánat*, *Tökéletes világ*) ellentétben a kétes közel-keleti akcióiról hírhedt amerikai patrióta, **Chris Kyle** története valódi emberi dráma helyett propagandaízű hőseposzra sikeredett.

A 2009-es januári légibalesetről, illetve a repülőt vezető kapitányról, **Chesley Sullenbergerről** szóló *Sully*-val is akadnak hasonló problémák, de a veterán rendező ezúttal közelebb került egykori önmagához. **Clint Eastwood** legújabb drámájában az emlékezés logikája szervezi a cselekményt, mely a katasztrófa utáni hivatalos vizsgálat és a címszereplő krízishelyzetben meghozott döntésével foglalkozik. Így **Sully** gondolataival együtt kavarognak

múlt és jelen képei, Eastwood időfelbontással és szubjektív víziókkal teszi átláthatóvá és nem utolsó sorban feszültté a hírekből ismerhető valós történetet.

Am a *Sully* Clint Eastwood kései filmjeire jellemző módon egyfelől túl szájarágós, nem bízik nézője intelligenciájában, másfelől pedig Eastwood képtelen *Sully*-ból, első tisztjéből, *Jeff*-ből és a vizsgálóbizottság tagjaiból emberi karaktert faragni. Akárcsak az egykori westernhős leggyengébbnek tartott westernfilmjében, a *Fakó lovasban*, Jó és Rossz küzd a leegyszerűsített, populista hangvétellé *Sully*-ban is, csak fegyverforgatók helyett itt Tom Hanks és Aaron Eckhart „hétköznapi hősei” és lelketlen bürokraták típusfigurái szópárbajoznak.

BENKE ATTILA

Mestergyilkos: Feltámadás

Mechanic: Resurrection – amerikai, 2016. Rendező: Dennis Gansel. Írta: Philip Shelby, Tony Mosher és Rachel Long. Kép: Daniel Gottschalk. Zene: Mark Isham. Szereplők: Jason Statham (Bishop), Tommy Lee Jones (Adams), Jessica Alba (Gina), Michelle Yeoh (Mae). Gyártó: Chartoff-Winkler Productions / Davis Films / Millennium Films. Forgalmazó: Freeman Film. Szinkronizált. 99 perc.

„A” jobban lett volna békén hagyó bérnyújtó, de a félgőzzel élesztgetett franchise-ok esetében is fájdalmas utólagos tanulság. A szűk negyven évvel a Bronson-Winner páros eredetije után reaktivált *Mestergyilkos* 2011-ben sem apellált többre, minthogy egyszeri tétel legyen az új évszázad Bruce Williseként pozícionált Jason Statham életművében, az idej folytatás viszont épp arról feledkezik meg, hogy a kivitelezés cizelláltsága hogyan teheti izgalmassá a milliószor látott rutinfeladatokat is.

Miközben a Németországból teljesen fölöslegesen Hollywoodba importált Dennis Gansel (*A hullám*, *Napola*) bérrendezése alatt Statham mestergyilkosa (ugyancsak fölöslegesen) körbeutazza a földgolyót, hogy végrehajtsa a *Válogatott gyilkosokból* ismerős „három balesetnek álcázott gyilkosságot”, a film mindvégig tanácstalanul billeg műfajparódia és az érdektelenségtől terhes ujjgyakorlat között. Bár *A mestergyilkos: Feltámadás* hősei rendre kitalálják a soron következő fordulatokat és ezt el is árulják a mellettük állóknak, illetve várva várt óriáscápa projektjét (*Meg*) előrevetítve Statham egy ponton vásárol egy tubus cápariasztó krémet, a végeredmény Tommy Lee Jones pár perces ripacszkodásán

kívül sajnos mégsem fordul át önfelédelt mókázásba. Ennek hiányában marad az eldönthetetlen stílusértékű (vicc vagy komoly) jelenetek sora és legalább másfél valóban ötletes bérnyújtó, ami egy *creative killekre* felhúzott alműfaj esetében igen szegényes mérleg. Talán nem is véletlen, hogy a záróképen Jones extravagáns fegyverkereskedője afféle költői váteszként inkább megnyomja a „törlés” gombot.

SEPSILÁSZLÓ

Az utolsó király

Birkebeinerne – norvég, 2015. Rendezte: Nils Gaup. Írta: Ravn Lanesskog. Kép: Peter Mokrosinski. Zene: Gaute Storaas. Szereplők: Michael Aasen (Birkebeiner), Anders Dahlberg (Aslak), Asmund Brede Eike (Stale), Elg Elgesem (Frikk). Gyártó: Newgrange Pictures / Paradox Film 3. Forgalmazó: ADS Service. Szinkronizált. 99 perc.

A jeles-kardos kalandok szerezemesei bizonyára értékelni fogják, mikor a vörös szakállú Kristofer Hivju egy pelenkás trónörökösrel a hátán, fejével a kézben, siléceken száguldván ront rá a páncélos lovagokra. Bár a norvég középkor legendás csecsemőmentése arrafelé a nemzeti emlékezet fontos részét képezi, a kellő háttérismeret és ér-

zelmi érintettség nélkül mi, semleges nézők leginkább a fagyos skandináv táj egzotikumában gyönyörködhetünk. Hiába kerülünk egy 13. századi örökösödési háború keltős közepébe, árnyalt karakterek és kellen kidolgozott drámai konfliktusok híján a főgonosz sötét hatalmi játszmái ugyanolyan súlytalanok maradnak, mint a „nyírfalábú” felkelők heroikus önfeláldozása.

A történet megfilmesítésének elsődleges célja nyilvánvalóan a hazai közönség szórakoztatása és a hazafias érzelmek felkorbácsolása volt, az összecsapások téjtje és a figurák motivációi a kívülről származó nem igazán erőteljesek. A legnagyobb probléma talán mégis az, hogy az alkotók nem tudták eldönteni, patrióta drámaként, tróntermi thrillerként, látványos történelmi akcióként vagy gyerekmentő kalandfilmként nyúljanak a témához. Shakespeare-i ihletettséggű forgatókönyvírók, egyéni látásmódú rendezők vagy a vonatkozó műfaji formák követése nélkül a nemzeti históriák dicső pillanataiból persze ritkán születnek exportképes filmek. Bár a középkori norvég történelem rajongói világszinten elhanyagolható célcsoportot alkotnak, a *Trónok harca* és a *Vikingek* sikerei óta a vad észak romantikája kimondottan pi-

acképes. Innen nézve pedig rögvést nyilvánvaló, miként kerülhetett nemzetközi forgalmazásba egy elsősorban lokálisan érvényes filmalkotás. Amikor hősünk könnyes tekintetét az északi fényre emeli, a háttérben pedig a királyi csecsemő anyja szomorkás viking népdalt dúdol, lesznek majd a nézőtéren, akik elégedetten sóhajtanak fel.

HUBER ZOLTÁN

Kilenc élet

Nine Lives – amerikai, 2016. Rendezte: Barry Sonnenfeld. Írta: Matt Allen, Gwyn Lurie és Caleb Wilson. Kép: Karl Walter Lindenlaub. Szereplők: Kevin Spacey (Brand), Jennifer Garner (Lara), Christopher Walken (Grant), Malina Weissman (Rebecca). Gyártó: EuropaCorp / Fundamental Films. Forgalmazó: Big Bang Média. Szinkronizált. 87 perc.

Talán egy macskaöltönyi élet sem lenne elegendő ahhoz, hogy rájöjjünk, mit keres Kevin Spacey és Christopher Walken olyan filmben, amelyben még egy huszadrangú tévéprodukciónak szükséges inspirációt is nagyítóval kell keresni (leszámítva a kézenfekvő választ, miszerint „van az a pénz”). A családi vígjátékként hirdetett *Kilenc élet* főhősének lelke átmenetileg macskatestbe költözik, miután emberként kómába esik

egy baleset következtében – Spacey így a lehető legkevesebb időt tölti a vásznon; máskülönben csupán a hangját adja cirmosalteregőjének, akit valódi négy lábú mellett számítógépes animáció próbál megformálni. A családi vígjátékok egyik legelhasználtabb kliséjének ágyaz meg a faramuci helyzet: Spacey egoista és gigantoman üzletembere – akinek már-már freudi magyarázatokért kiáltó rögeszméje, hogy megépítse Amerika legmagasabb felhőkarcolóját – „Mr. Szőrömöként” kénytelen bizonyítani elhanyagolt feleségének és gyermekeinek, hogy valójában nagyon szereti őket.

A *Kilenc élet* a fantasztikumba csomagolt jellemfejlődést a beszélő állatok toposzával párosítva halmozza a kiszákmányolt előképeket, az *Egy bozontos ebtől* kezdve a *Garfield*on át a Walken-figura által megidézett *Távkapcsig*; ám az alapvető probléma sokkal inkább az, hogy a film mindvégig humortalan és enervált: sehol egy ötletes vizuális poén, sehol egy tényleg szellemes rípozt. A családi közönség kiszolgálását pedig módfelett bántó gikszerék roncsolják: mert hát hol érdeklük a (gyerek)publikumot az intrikus üzleti manőverei, s egyáltalán hogyan vetődhet fel az egyik jóra való szereplő

öngyilkosságra készülése? A *Kilenc élet*et Barry Sonnenfeld rendezte, neki köszönhetjük negyedszázada a remek *Addams Family* filmeket. Újabb munkáját viszont legfeljebb csak az állatos vígjátékok szégyeneként fogják jegyezni.

VARGA ZOLTÁN

Virsliparti

Sausage Party – amerikai, 2016. Rendezte: Conrad Vernon és Greg Tiernan. Írta: Seth Rogen, Ariel Shaffir, Kyle Hunter és Evan Goldberg. Zene: Christopher Lennerz és Alan Menken. Gyártó: Annapurna Pictures / Point Grey Pictures. Forgalmazó: InterCom. Szinkronizált. 83 perc.

Seth Rogen és barátai valószínűleg éppen kolbászok grilleztek egy kerti partin, sörözés és füvezgetés közben, mikor eszükbe jutott az ötlet: mi lenne, ha ezek a kolbászok életre kelnének, és legfőbb céljuk az életben az lenne, hogy belebújjanak egy kettévágott kiflibe, majd boldog hot-dogokként végezzék? Ám a filmtervek nagy része jobban hangzik kerti partikon elmesélve, mint a stúdiók tárgyalótermeiben előadva, és csak a Rogen-banda hollywoodi befolyásának köszönhető, hogy beszívott ötletükre kaptak húszmillió dollárt.

Ez a húszmillió elég volt a tisztességes animációs kivitelezésre és pár haver szinkrongázsijára (a zsidó

bagelt alakító Edward Norton-tól a tűzrőlpattant tacóként hallható Salma Hayekig), a lényeg úgyis az lehetett, hogy a színészek remekül szórakozzanak a forgatáson. Az alaphelyzet szerint az ételek élnek, és vallásosan tisztelik a Vásárlót, aki az áruházi polcok mélyéről átviszi őket a túlvilágra, hogy ott beteljesíthessék küldetésüket, a virslik például behatolhassanak a vonzó kiflitesztbe. A viccek fele a szexről szól, másik részük a különféle ételekhez társított etnikumokon élcelődik. Ez utóbbiak kicsit kifinomultabbak, többet is lehet rajtuk nevetni, főleg a bagel és egy örmény lepény homoerotikus kapcsolatán.

Az alkotók eközben a vízszájáról pellengérezik ki a fogyasztói társadalmat, de léha, foghegyről odavetett kritikájuknak éppúgy nincs ereje, mint egy éves raktáriküldetésből hazatért üveges mustárnak. A játékidő második felében a szereplők egyre többet kábítószereznek, miközben a történet darabjaira hullik, bár a célközönség tagjait ez aligha fogja zavarni. A *stoner* vígjátékok csoportja újabb, kétségtelenül egyéni megközelítést választó darabban lett gazdagabb a *Virslipartival*, és csattanós választ kaptunk arra a kérdésre is, miféle filmet rendezne az ember, aki a *Shrek*ben Mézit, a mézeskalács-figurát szinkronizálta.

KRÁNICZ BENCE

